

καὶ τὰ τοιαῦτα. Εἰς κάδος ὕδατος περιέχει περισσότερον ὑδρογόνον παρ' ὅσον χρειάζεται δι' ἕν μεγάλην γεύμα· τὸ δὲ βουδόν τοῦ Ὑμηττοῦ ἔχει περισσοτέραν καύσιμον ὕλην ἀπὸ τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Μεταλλευτικῆς Ἑταιρίας. Ὅταν δὲ τελειώσωμεν τὰ ξύλα, καὶ τοὺς γαιάνθρακας, ἤξεύρεις τί θὰ κάμωμεν; Ὅα καύσωμεν τὸν Ὑμηττόν, ὅστις εἶνε μέγας ἄνθρακος, χωρὶς νὰ φαίνεται· τὸ σπουδαῖον εἶνε νὰ τὸν ἐξαγάγωμεν ἀπὸ τὴν κρύπτῃν του, καὶ ὁ ἄνθρωπος θὰ εὕρῃ ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴν τὴν τέχνην, ἀφοῦ εὖρε πολὺ δυσκολώτερα πράγματα. Τὸ δξυγόνον ἀδιαφορεῖ ἐντελῶς περὶ τοῦ πόθεν προέρχεται τὸ ὑδρογόνον καὶ ὁ ἄνθραξ μετὰ τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ νυμφευθῇ. Ἀποβλέπει εἰς τὸ πρόσωπον μόνον οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸ γένος, καθὼς πράττουσι σήμερον πολλοὶ ἀνόητοι ἄνδρες, ὅταν πρόκειται νὰ νυμφευθοῦν.

Ἴδου τέλος πάντων ἐπανήλθομεν εἰς τὴν ἀναπνοὴν, τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο ὅτι ἀπεφεύγομεν μέχρι τοῦδε, καὶ ἐπανήλθομεν κατὰ περισεργον τρόπον.

Ὅταν τὸ δξυγόνον, τὸ ὁποῖον παραλαμβάνει τὸ αἷμα εἰς τοὺς πνεύμονας, ἐπιστρέφει μαζύ του εἰς τὰ ὄργανα, ἤξεύρεις τί εὐρίσκει ἐκεῖ;

Ὑδρογόνον καὶ ἄνθρακα.

— Νυμφεύεται λοιπὸν μαζύ των;

Ἐννοεῖται· καὶ δι' αὐτὸ μόνον εἰσέρχεται εἰς τὸ σῶμά μας. Ἴδου δὲ διατὶ, πρὶν σοῦ ἐξηγήσω τὴν ἀναπνοὴν, ἐχειράσθη νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ πῦρ. Πῦρ, καθὼς βλέπεις, καὶ ἀναπνοὴ εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα.

Ἐπιτελεῖται.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΑΠΟΔΗΜΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΟΝ

Συνίχη: ἰδί σελ. 291.

«Τὸ πρῶτὸ τῆς 24 Μαρτίου ἐπανελάβομεν πρὸς ἄρκτον τὴν ὀδοιπορίαν. Δυστυχῶς ὅμως ἐχαλάσθησαν τὰ ἔλκυθρα τῶν σκύλων, καὶ διὰ τοῦτο συμπαραλάβομεν τρία μόνον τῶν πιστῶν τούτων ζῶων ἵνα βοηθήσωσιν ἡμᾶς νὰ σύρωμεν τὸ μέγα ἔλκυθρον, τὸ περιέχον 16 κανταρίων φορτίον. Ἐναντίον δὲ τῶν ὑποθέσεων ἡμῶν ἡ θερμωρασία δὲν κατέβη ὑπὸ τοὺς 36 βαθμοὺς Ῥεωμέρου καθ' ὅλην τὴν ἐκδρομὴν, αἱ δὲ ἐκ χιόνος θύελλαι, ἡ ὑγρασία καὶ πλήθος σχισμάδων κατέστησαν εἰς ἄκρον ἐπίπονον αὐτὴν. Αἱ γαῖαι, τὰς ὁποίας ἀνεκαλύψαμεν, ἔχουσι σχεδὸν ἴσην ἔκτασιν πρὸς τὴν τῶν νήσων Σπίτζβεργ, συνίστανται ἐκ πλήθους νήσων. Καὶ τὴν μὲν πρὸς ἀνατολὰς ὠνομάσαμεν Οὐλέζεκ, τὴν δὲ πρὸς δυσμὰς Ζίσου. Ἀπέραντος πορθμῶς, ὁ Αὐστριακὸς Σούρνδ, διαχωρίζει κατὰ μῆκος τὸν σαρὸν τοῦτον.

»Ἵπὸ δὲ τὴν γεωλογικὴν ἐποψίν παρετηρή-

σαμεν πολλὴν ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἀνατολικοβόρειον μέρος τῆς Γροενλάνδης. Αἱ κορυφαὶ τῶν ὄρεων ἔχουσι κατὰ μέσον ὄρον 2,000 ἕως 3,000 ποδῶν ὕψος· πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν μέρος φθάνουσι μέχρι 5,000. Πᾶσαι δὲ αἱ μεταξὺ αὐτῶν θαθύταται κοιλάδες εἶναι πλήρεις κολοσσιαίων πάγων, ὁποίας μόνον ὁ ἀρκτικός κόσμος περιέχει. Ἡ βλάστησις εἶναι πολὺ κατωτέρα τῆς τοῦ Σπίτζβεργ, τῆς Γροενλάνδης καὶ τῆς Νέας Ζέμβλης καὶ ἐπομένως ἐλεεινοτάτη. Πολλάκις ἀπνητήσαμεν ξύλα κυμαινόμενα, τὰ πλεῖστα ἀρχαιότατα, ὀλίγα ὅμως. Ἐκ τῶν εἰρημένων συμπεραίνομεν ὅτι ἡ χώρα αὕτη εἶναι ὄλως ἀκατοίκητος καὶ ὑπὸ ζῶων ἀκόμη, ἐκτὸς τῶν πρὸς μεσημβρίαν λευκῶν ἄρκτων.

»Ἐνεκα τῆς ὑπὸ τοὺς πάγους τεταραγμένης ἀτμοσφαίρας πᾶσα παρατήρησις θὰ ἦτο ἀδύνατος, ἂν δὲν ἀνεβαίνομεν εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη. Πάγος πυκνότητας, ἐφ' οὗ ἔκειτο μέγιστος σωρὸς ἄλλων πάγων, συνέδεεν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρὸς ἀλλήλας τὰς γαῖας· ἐφαίνετο δὲ συμπληχθεὶς νεωστὶ. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου Φράγκφορτ, ἡ ὀδοιπορία ἐγένετο ἐν τῷ μέσῳ ἀπεράντου ἐρημίας, ὁποίας οὔτε κἀν ἰδέαν εἶχομεν μορφῶσει κατὰ τὰς προηγουμένας ἐκδρομάς.

»Μετὰ πέντε ἡμέρας ἐφθάσαμεν διὰ ξηρᾶς πλησιέστερον τοῦ πόλου ὅσον οὐδεὶς πρὸ ἡμῶν. Πρὸς τὰ νοτιοανατολικά τῆς γῆς τοῦ Πρίγκιπος Ῥοδόλφου εἰσῆλθομεν εἰς γιγάντειον πορθμὸν, κατὰ τὸ φαινόμενον φέροντα πρὸς ἄρκτον. Πετριεπέσαμεν ὅμως εἰς χάος τεμαχίων πάγου, εἰς διάβασιν τῶν ὁποίων κατηναλώσαμεν κινδυνεύοντες πολλὰς ἡμέρας. Καὶ αὕτη ἡ μαγνητικὴ βελὸν παρεξέτρεπετο καὶ μᾶς ἠπάτα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ὑπέρμετρος σωρὸς τῶν πάγων κατέστη ἀδιάβατος, ἠλλάξαμεν διεύθυνσιν καὶ ἐπανήλθομεν εἰς τὸν Αὐστριακὸν Σούρνδ. Ἀπνητήσαμεν πολυαριθμοὺς λευκὰς ἄρκτους, τὰς ὁποίας ἐφυνεύσαμεν ἐπιτηδείως, ὡς καθ' ἑκάστην γυμναζόμενοι εἰς τὴν κυνηγεσίαν.

»Ἐν τοσοῦτῳ τὰ ἐφόδια ἡμῶν ἐξηντλοῦντο ἀδιακόπως καὶ παρήχθετο ὁ καιρὸς ὁ ἀρμόδιος εἰς τὴν πρὸς βορρᾶν ἐκδρομὴν· διὸ ἀπεφασίσαμεν νὰ διαιρέσωμεν εἰς δύο αὐτὴν, δηλαδὴ νὰ χωρισθῶμεν καὶ νὰ προχωρήσωμεν μετὰ σπουδῆς. Καὶ τὸ μὲν μέγα ἔλκυθρον καὶ μέρος ἡμῶν ἔμεινεν ὑπὸ τὴν σκέπην βράχου, ἐνῷ τρεῖς ἄλλοι ἔχοντες καὶ ἔλκυθρον συρόμενον ὑπὸ κυνῶν προσέβημεν πορρωτέρω, σκοπὸν ἔχοντες νὰ διατρέξωμεν τὴν γῆν τοῦ Πρίγκιπος Ῥοδόλφου, κειμένην πρὸς ἄρκτον ἔμπροσθεν ἡμῶν. Ἄλλ' ἵνα ἐπιτύχωμεν ἔπρεπε νὰ διαπεράσωμεν τὴν μεγίστην παγοφόρον κοιλάδα τοῦ Μέδενδορφ, τὴν ὁποίαν ὑπεθέτομεν πολλὰ δυσπρόσιτον. Καὶ ὅμως ἐπεχειρήσαμεν ἀμέσως τὴν δύσκολον ταύτην πορείαν καὶ μετὰ ἐπίπονον ταξείδιον διὰ μέσου

πολλῶν μιλίων μήκους ἐφθάσαμεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς παγοφόρου κοιλάδος. Ἀλλὰ μόλις προέβημεν ἑκατοντάδα βημάτων καὶ ὁ Ζαμίρσκη, οἱ κύνες καὶ τὸ ἔλκυθρον κατεβύθισθησαν. Κατωρθώσαμεν ὅμως νὰ τοὺς ἀνασύρωμεν καὶ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἐπιούσαν τὸν δρόμον ἡμῶν.

»Μετὰ μεγάλην δὲ περιστροφὴν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τοῦ Πρίγκιπος Ῥοδόλφου, ὅθεν διηυθύνθημεν τὸ τρίτον πρὸς βορρᾶν. Παράδοξος μεταβολὴ ἐγένετο ἐντοσούτω εἰς τὴν φύσιν. Πρὸς τὴν ἄρκτον ὁ οὐρανὸς ἦτο βαρὺς καὶ μελανωπὸς· ἀναθυμιάσεις κιτρινωποὶ καὶ ἀκάθαρτοι συνεσωρεύοντο ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἡλίου· ἡ θερμοκρασία ἀνυψοῦτο· ἡ χιὼν ἐμαλακύνετο ὑπὸ τοὺς πόδας, καὶ ἂν πτηνὰ διευθυνομένα πρὸς ἄρκτον ἔφεραν ἡμᾶς προηγουμένως εἰς ἀπορίαν, ἠπορήσαμεν ἔτι μᾶλλον σήμερον ἰδόντες τοὺς βράχους τῆς γῆς τοῦ Πρίγκιπος Ῥοδόλφου κατὰ γράμμα κεκαλυμμένους ὑπὸ πτηνῶν. Ἀναριθμητὰ σμήνη ἀνυψοῦντο αἰφνης καὶ ἐπλήρουν τὸν ἀέρα φωνῶν καὶ φαιδρῶν περισιμάτων ἦτο ἡ ὥρα τῆς ἐπώαςως· παντοῦ δὲ ἐβλέπομεν πατήματα λευκῶν λύκων, λαγῶν καὶ ἄλλωπέκων. Φῶκαι ἐκοιμῶντο ἐπὶ τοῦ πάγου. Ὅσον ὅμως βεβαία καὶ ἂν ἦτο ἡ ὑπόθεσις ἡμῶν ὅτι εὐρισκόμεθα πλησίον ἀνοικτῆς θαλάσσης, ἐφοβούμεθα πάντοτε ἀποτυχίαν. Ἀπὸ τῆς ὥρας δὲ ἐκεῖνης δὲν ἤμεθα βέβαιοι περὶ τῆς ἀληθοῦς διευθύνσεως ἡμῶν. Δὲν ἐβαδίζαμεν μὲν ἐπὶ πάγου χειμῶνος, ἀλλ' εἶχομεν ὑπὸ τοὺς πόδας λεπτὸν καὶ νεωπὸν στρῶμα, πάχος ἔχον ἐνός ἢ δύο δακτύλων, ἐπικινδύως ἐλαστικὸν καὶ ἐσκεπασμένον ἀπὸ τεμάχια προηγουμένων διαλύσεων. Συνεδέθημεν ὅλοι εἰς τὸ αὐτὸ σχοινίον φέροντες ἕκαστος φορτίον καὶ ἠνοίξαμεν δρόμον μὲ πέλεκυν, μετροῦντες συνεχῶς τὸ πάχος τοῦ πάγου. Ἀφ' οὗ δὲ παρηλλάξαμεν τὸ Ἀλκενκάπ, ἀληθῆ κλωβὸν ἐν ᾧ συνεταράττοντο καὶ ἐκελάδουν πλῆθος πτηνῶν, ἐφθάσαμεν εἰς τὰς μεμονωμένας στήλας τοῦ Σωλβνκάπ. Ἐκεῖ ἤρχιζεν ἡ ἐλευθέρα θάλασσα. Ἡ θεὰ ἦτο ἀληθῶς μαγευτικὴ· ἄνωθεν λόφου ἐφαίνετο μακρὰν θάλασσα γλαυκὴ διαπεποικιμένη μὲ τοὺς λευκοὺς μαργαρίτας τῶν παγερῶν ὀρέων τῆς. Νέφη πυκνὰ ἐκυμαίνοντο διαπερῶμενα ἐνίοτε ἀπὸ τὰς φλογεράς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, καὶ εἶτα ἄνω αὐτοῦ δευτέρου ἡλιος σκοτεινότερος ἐφαίνετο ἀνυψούμενος εἰς ὕψος ἄγνωστον.

»Τὴν ἐικοστὴν δευτέραν Ἀπριλίου ἐπαύσαμεν προχωροῦντες πρὸς ἄρκτον, τοῦ καιροῦ ὄντος γαλινωτέρου καὶ τοῦ θερμομέτρου δεικνύοντος 41-7. Ἐπειδὴ δὲ ὁ δρόμος ἡμῶν, ἕνεκα τοῦ νεωποῦ πάγου, εἶχε καταντήσει ὅλως ἄβατος, ἠναγκάσθημεν νὰ στραφῶμεν πρὸς τὸ κατωφερὲς τοῦ ὄρους· θελήσαντες δὲ νὰ ἀνερευθίσωμεν πεδῖον χιόνος ἐβυθίσσαμεν τὰ πράγματα ἡμῶν

ἐντὸς σχισμῆς βράχου, ὅπου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρωσιν αὐτὰ αἱ ἄρκτοι, καὶ, φθάσαντες εἰς ὕψος βράχου εἰς τὸ ἀκρωτήριον Γερμανίαν, ἀφήκαμεν ὅπισθεν ἡμῶν τὸ ἔλκυθρον, καὶ ὅλοι συνδεδεμένοι διὰ σχοινίου διηυθύνθημεν πρὸς τὴν βορειανατολικὴν παραλίαν καὶ διεπεράσαμεν τὸν πάγον. Καθίστατο δὲ ἡ πορεία ἡμῶν καθόσον ἐπροχωροῦμεν πλέον ἐπικίνδυνος, ὡς ἐκ τῶν πολλῶν σχισμῶν.

»Ὅθεν μετὰ δρόμον πέντε ὥρων, βέβαιοι ὄντες ὅτι ἀπὸ τῆς μεσημβρίας εἶχομεν φθάσει εἰς τὸ πλάτος 80-5, ἤλθομεν εἰς τὸ τέρμα τῆς ἐκδρομῆς, τὸ ὁποῖον ὠνομάσαμεν ἀκρωτήριον Lhiggelly. Ἡ θεὰ ἐκ τοῦ ὕψους τούτου ἦτο ἀκριβῶς ἐξ ἐκεῖνων αἰτίνες ἔδωκαν πολλὰς ἀφορμὰς συζητήσεως περὶ τῆς φύσεως τῶν ὑψηλῶν πολικῶν χωρῶν. Εὐρυτάτη λεκάνη ἐλευθέρου ὕδατος ἐξετείνεται περὶ τὴν παραλίαν· ἐσκεπάζετο δὲ πού καὶ πού ὑπὸ πάγου νεωποῦ, ἐνῶ ὄγκοι πάγων ἐκυμαίνοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἄρκτον. Καὶ ὅμως λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὀλίγον προκεχωρημένην ὥραν τοῦ χρόνου καθὼς καὶ τὴν ἐκ δυσμῶν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ἐσυμπεράναμεν ὅτι ἡ λεκάνη αὕτη θὰ ἦτο ἐπίσης πλευστὴ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ θέρους καθὼς καὶ αἱ μεγάλα ἐκεῖναι λίμναι αἱ θεωρούμεναι ὡς τὸ χαρακτηριστικὸν σημεῖον τῆς φύσεως τοῦ πολικοῦ ὠκεανοῦ. Ἡ μαρτυρία ὅμως μιᾶς ὥρας δὲν ἀρκεῖ ν' ἀνατρέψῃ τὰς ἀντιρρήσεις, ὅσαι προέκυψαν ἐκ πολλῶν δοκιμασιῶν καὶ ἀποδείξεων. Ἀλλὰ καὶ ἀφαιρουμένης τῆς ἀντιστάσεως τοῦ νεωποῦ πάγου, ὅτι, θὰ ἐδυνάμεθα νὰ καταδείξωμεν εἶναι, ὅτι, πλοῖον εὐρισκόμενον εἰς τὴν ἀρκτικὴν ἄκραν τῆς χώρας Ζιου θὰ ἐδύνατο νὰ προχωρήσῃ δέκα ἢ εἴκοσι μίλια πρὸς ἄρκτον, δηλαδὴ ὅσον μακρὰν ἔφθανεν ὁ ὄφθαλμὸς ἡμῶν ἵνα ἀναγνωρίσῃ τὰς διὰ μέσου τῶν κυμαινομένων ὄγκων διόδους. Οὐδὲν ὅμως πλοῖον ἐδύνατο νὰ ἀναβῆ τὰ ἑκατὸν μίλια τοῦ Αὐστριακοῦ Σοννδ, ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τὸ κατορθώσῃ μόνον πρᾶγμα θὰ εὐρίσκεν ἐκεῖθεν πάγον πυκνόν.

»Χωρὶς νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς θεωρίας ὡς πρὸς τὴν διανομὴν τῶν γαιῶν τοῦ πόλου ἢ τὴν προσέγγισιν εἰς τὴν γῆν τοῦ Jillie εἰς τὴν νεωστὶ ἀνκαλυφθεῖσαν χώραν, πρέπει νὰ καταδείξω ὅτι ἡ θεὰ τῶν παραλίων καὶ τῶν παγοφόρων μερῶν τοῦ τόπου τούτου δεικνύει ἀπέραντον συσσωρεύσειν γαιῶν καὶ δικαιολογεῖ μέχρι τινὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διδάκτορος Πέττερμαν περὶ ὑπάρξεως ἀρχιπελάγους μεσαρκτικῆς. Ἐπὶ τὴν γεωλογικὴν μόνον ἔσποψιν ἡ νέα χώρα δεικνύει μακρὰν ἀναλογίαν πρὸς τὰς νήσους Σπίτζμπεργ, ἐνῶ ἔχει τοιαύτην πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Γρόενλανδ. Παλαιόντα εἰρηνικῶς μεταξὺ αὐτῶν τὰ διάφορα ἔθνη ὅπως πλατύνωσι τὰς περὶ τῆς γῆς γνώσεις ἀναπετώσι συνήθως τὴν σημερινὴν αὐτῶν εἰς μέρος θεωρούμενον τὸ τελευταῖον ἀκρωτή-

ριον τῆς γῆς. Τοῦτο ἐπράξαμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὸ τελευταῖον ὄριον τῆς πρὸς βορρᾶν ἀποδημίας. Ἡ δὲ σημαία τῆς Αὐστρουγγαρίας ἐκυμάνθη πλησιέστερον τοῦ πόλου ὑπὲρ τὰς τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Μετὰ τὴν τελετὴν ταύτην ἀπεθέσαμεν ἐντὸς σχισμῆς βράχου ἔγγραφον μαρτυροῦν τὴν ἐκεῖ παρουσίαν ἡμῶν καὶ ἀνελάβομεν τὴν πρὸς τὸ πλοῖον ἐπιστροφὴν.

»Χάρις δὲ εἰς τὴν ταχύτητα τοῦ δρόμου ἡμῶν καὶ εἰς τὴν ἔλλειψιν παντὸς φορτίου, ἐξαιρουμένων τῶν τροφῶν καὶ τῆς σκηνῆς, ἐπανεύρομεν ἐντὸς ὀλίγου τοὺς συντρόφους ἡμῶν περιμένοντας ἀνυπομόνως τὴν ἐπιστροφὴν μας. Παρητήρησαμεν μετ' ἀνησυχίας ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἔβρεχε πανταχοῦ τὰ κάτω μέρη καὶ ὅτι ὁ καιρὸς ἐγένετο ἐπιφοβός. Ἐνῶ δὲ ἤτοιμαζόμεθα νὰ κατακλιθῶμεν ἠκούσαμεν εὐδιακρίτως τριγμὸν πάγων καὶ κρότον κυμάτων συντριβομένων. Τὴν δ' ἐπιούσαν, ἐπαναλαβόντες τὴν ὀδοπορίαν εἶδομεν πρὸ ἡμῶν μέγιστον τέλμα, οὗτινος τὸ ὕδωρ ἐφαίνετο ῥέον πρὸς ἄρκτον· πῶς δὲ νὰ προχωρήσωμεν ἄνευ λέμβου; Τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ Αὐστριακοῦ Σουὸνδ μετεβλήθη εἰς θάλασσαν, τὰ κύματα ἐθραύοντο εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πάγου τριάκοντα πόδας μακρὰν καὶ, τὸ δεινότερον, ἐνέσκηψε τρομερὰ θύελλα χιόνος. Ἡναγκάσθημεν λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψωμεν, καὶ ἐντὸς ἡμερῶν δύο, μετὰ ὀδοπορίαν ἐπιπονωτάτην, κατωρθώσαμεν νὰ τραπῶμεν περὶ τὴν ἄβυσσον μεταξὺ γιγαντιαίων πάγων καὶ νὰ σωθῶμεν. Ἐπὶ τέλους τὴν 21 Ἀπριλίου φθάσαντες εἰς τὸ ἀκρωτήριο Φράγκφορτ εὗρομεν ἀβλαβῆ τὴν παγερὰν ὄδον τὴν φέρουσαν εἰς τὸ πλοῖον· ἀλλὰ θὰ εὐρίσκομεν καὶ τὸν Τέρετωφ; Ἄλλ' εὐτυχῶς ἦτο ὅπου ἀφήκαμεν αὐτὸν, πρὸς μεσημβρίαν τῆς νήσου Οὐίλεξεκ.»

Ἀνεπαύθησαν δ' ἐνταῦθα οἱ ὀδοπόροι ἡμέρας τινὰς ὅπως ἀναλάβωσιν ἀπὸ τοῦ κόπου τῆς ἐκδρομῆς καθ' ἣν ἓνα μῆνα ἐπλανήθησαν μεταξὺ σχισμῶν, πάγων, βωγμῶν καὶ ὀλόκληρον ἡμέραν κατηνάλωσαν ἐν κόποις καὶ μόχοις ὅπως προχωρήσωσιν ἐν μόνον χιλιόμετρον ὑποζυγούμενοι ὡς κτήνη καὶ σύροντες ὀκτῶ ἢ δέκα ὥρας καθ' ἑκάστην τὰ φέροντα τὰς τροφὰς καὶ τὰ λοιπὰ σκεύη ἔλκυθρα. Εἰ δὲ καὶ εἶχον φονεύσει ὀκτῶ ἄρκτους διαρκούσης τῆς ἐκδρομῆς, αἱ τροφαὶ διενέμοντο μετὰ μεγίστης φειδῶς. Καὶ πρὸς ἀνακούφισιν πάντων τούτων τῶν δεινῶν ἀνεπαύθησαν μίαν μόνην νύκτα εἰς καλύβην ἐκ χιόνος ἢ εἰς σχισμὴν βράχου. Τελευταίαν δ' ἐκδρομὴν, ἤττον ἀξιᾶν λόγου τῶν δύο προηγουμένων, ἐπεχείρησεν ὁ Πάγερ καὶ δύο ἄλλοι πρὸς δυσμὰς καὶ ἄνωθεν τοῦ ἀκρωτηρίου Βρίμα, εἰς ἃ ἀνέβησαν μετὰ κόπου καὶ εἶδον ἐκτεινομένην ἔρημον πρὸς δυσμὰς· πρὸς δὲ μεσημβρίαν, ὅθεν ἔμελλον νὰ ἐπιστρέψωσιν, ἡ θάλασσα ἐφαίνετο κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνῶν πάγων. Τέλος πάντων καιρὸς ἦτο

νὰ σκεφθῶσι περὶ ἐπανόδου εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πλοῖον ἔκειτο πάντοτε προσκεκολλημένον εἰς τοὺς πάγους, ἀπεφάσισαν νὰ τὸ ἐγκαταλείψωσι καὶ νὰ ἐπανέλθωσι μὲ τὰς τέσσαρας λέμβους καὶ τὰς ὀλίγας ζωοτροφίας ὕσας ἢ το δυνατόν νὰ παραλάβωσι. Τὸ ταξιδίδιον τοῦτο ἦτο βεβαίως κινδυνωδέστατον, διότι ἔμελλον ν' ἀντιταχθῶσιν ἐπὶ ἐλαφρῶν λέμβων πρὸς τοὺς φοβεροὺς ὄγκους τῶν πάγων, οἵτινες παρ' ὀλίγον συνέθλιβον τὸν Τέρετωφ· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη ἄγκυρα σωτηρίας· καθόσον ἂν διεχειμαζόν ἐκεῖ καὶ τρίτον πολὺ ἀμφίβολον ἂν ἐσώζοντο. Οἱ θαλασσοπόροι ἐπεσκεύεθησαν τὸ τελευταῖον τὸν ἀτυχῆ Κρίς, τὸν κοιμηθέντα τὸν αἰώνιον ὕπνον μακρὰν τῶν φίλων του, ὑπὸ λευκὴν καὶ ψυχρὰν σινδόνην, ἀπεχειρέτισαν τὸ πλοῖον ἐν ᾧ διέτριψαν τόσον χρόνον καθὼς καὶ τὴν ἔρημον καὶ θλιβερὰν χώραν, καὶ ἐπεχείρησαν τὸ δύσκολον καὶ πολυκίνδυνον ἔργον τῆς ἐπανόδου.

Η'

Ἴδου πῶς διηγεῖται τις τῶν συμπλωτῶν τὰς περιπετείας τῆς ἐπιστροφῆς: «Ἐλάβομεν δὲ μεθ' ἡμῶν τὰ ἐξῆς· φασήλους, πεμμικάνην, κρέας τεταριχευμένον, ἐκχύλισμα κρέατος, ἄρτον, ποτὰ, σκεύη μαγειρικά, τσάιον, 275 λίβρας ἀλεύρου καὶ 48 ἄλλατος, πολεμεφθία, ὄπλα, ἀσπρόρουχα, γούνας, ζωολογικὰς συλλογὰς, τὸ περιέχον τὰς ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις ἡμερολόγιον καὶ τοὺς χαρτοφύλακας. Ἀπετέθησαν δὲ ταῦτα εἰς τέσσαρας λέμβους καὶ τρία ἔλκυθρα· ἐν ἑκάστη δὲ λέμβῳ προσελήφθησαν καὶ 250 σφαῖραι, 150 φυσέκια καὶ τρία ὄπλα. Ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἡμῶν ἔλαβεν ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ ἀναγκαιότατα ἐνδύματα, ἦτοι δύο φλανέλας, ἓν ἐσώθρακον, δύο βρακίια, τρία ζεῦγη μαλλίωνων καλτῶν, ζεῦγος δερματίνων περισκελίδων, δερμάτινα ἐπανωφόρια, ζεῦγος χειροκτίων, πῖλον καὶ ζεῦγος ὑποδημάτων.»

Εὐκόλως ἐννοεῖται ἡ ζωηρότης τῶν θαλασσοπόρων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως. Ἡ ἰδέα ὅτι ἔμελλον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον δύο ἔτη ἐχρησίμευσεν ἀντικατοικίας, ἐτάραττεν αὐτοὺς καὶ ἐπαλλεν ἡ καρδία των δόσκιε ἀνελογίζοντο ἂν θὰ ἐβλέπον ἐκ νέου τὴν πατρίδα των πρὸς τὴν ὁποῖαν ἐσπευδον μεταξὺ τοσοῦτων κινδύνων. Ἀνεχώρησαν δὲ τὸ ἑσπέρας τῆς 20 Μαΐου ἀφέντες ἐντὸς τοῦ πλοίου πολὺ τιμὰ πράγματα, οἷον ἐργαλεῖα ἐπιστημονικά, ὄπλα, πολεμεφθία, φορέματα, τρόφιμα, δέρματα ἄρκτου, πάντα ἐπιμελῶς κλεισθέντα εἰς κιβώτια ὅπως χρῆσιμωθῶσιν εἰς μέλλοντας ἐρευνητάς. Τὸ δὲ πλοῖον ἐκοσμεῖτο διὰ παντοίων σημαῖων, κυματιζομένων ἐπιχαρίτως ὑπὸ λεπτῆς αὔρας. Ὅτε δὲ ἀπεχειρέτισαν αὐτὸ τὸ τελευταῖον, τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως ὁ Οὐεῦπρέχτ ἀπέτεινέ τινας λόγους εἰς τὸ συγ-

κεκινημένον πλήρωμα· συνέστηκε νὰ μὴ ἀποβάλωσι τὸ θάρρος αὐτῶν, εἰπὼν ὅτι 250 μόνον μίλια ἀπέειχον ἀπὸ τῆς στερεᾶς καὶ ὅτι ἅμα πατήσαντες αὐτὴν, ἢ εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδος ἔσται βεβαία.

«Τρομερὰ ὑπῆρξε τὸ κατ' ἀρχὰς ἡ ὀδοιπορία· πολλάκις ἠναγκαζόμεθα νὰ συντρίβωμεν τοὺς ὄγκους τῶν πάγων ὅπως διέλθωμεν· πολλάκις δὲ καὶ ἐξεφορτώνωμεν τὰς λέμβους καὶ τὰ ἔλκυθρα ὅπως μεταφέρωμεν ἡμεῖς τὰ φορτία. Ἐβυθίζομεθα εἰς τὴν χιόνα μέχρι γόνατος, καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐβαδίζομεν φοβούμενοι μὴ ἐμπέσωμεν εἰς σχισμὴν ἢ εἰς χαράδραν ἀνοικτὴν μεταξὺ δύο ὄγκων πάγων. Τὴν πρώτην ἡμέραν μόλις ἐπροχώρησαμεν ἐν μίλιον· εἴχομεν ἀποφασίσει νὰ βαδίζωμεν ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ μόνον ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ νὰ διακόπτωμεν τὸν δρόμον. Τὴν δ' ἐπιούσαν, ἐπειδὴ δὲν ἤμεθα μακρὰν τοῦ Τέρετωφ, ὁ Πάγερ καὶ εἰς ναύτης, σύροντες ἔλκυθρον, ἐπέστρεψαν εἰς αὐτὸν ἵνα ἀναπληρώσωσι τὰς ἀναλωθείσας τροφάς· ἐπέστρεψαν δὲ μετὰ μεσημβρίαν φέροντες τροφάς καὶ ποτάδι· ὃ ὑπερεχάρημεν. Τὴν 23 Μαΐου, ἂν καὶ διετρέξαμεν περὶ τὰ 3/4 τοῦ μιλίου, ἐπανῆλθε καὶ δεύτερον ὁ Πάγερ εἰς τὸ πλοῖον καὶ παρέλαβε νέα ἐφόδια.

» Ἀφ' ἧς ἀνεχωρήσαμεν, ὁ καιρὸς ἦτον εὖνους, ὁ οὐρανὸς καθαρὸς καὶ γαλήνιος καὶ ἡ νύξ ἐφωτίζετο ὑπὸ λαμπρῶν ἀστέρων· ἐγὼ δὲ ποτὲ δὲν εἶδον κατὰ τὰς πρὸς τὸν πόλον χώρας ὅσας ἐπεσκέφθην τόσῳ λαμπροῦς ἀστέρας. Οἱ κύνες ἐφέροντο θαυμασίως, ἔλκοντες εὐκόλως φορτία 42 καὶ 15 κανταρίων. Μία ἄρκτος ἐφάνη πρὸς τὸ ἑσπέρας τρέχουσα ὀρμητικῆ καὶ ἀναβροφουσα δεξιά καὶ ἀριστερὰ ἀέρα. Ἐνῶ παρατηροῦμεν τὰ κινήματα αὐτῆς ἐφαίνετο ὅτι δὲν μᾶς ἐπερίμενε καὶ διὰ τοῦτο ἐφάνη ἀπορούσα. Ὀλίγαι σφαῖραι ἤρκεσαν νὰ τὴν καταβάλωσι, αἱ δὲ σάρκες αὐτῆς, ὧν μέρος ἐπεδαψιλεύσαμεν καὶ εἰς τοὺς κύνας, ἐποίκιλαν τὸ γεῦμα ἡμῶν.»

Τὴν 25 Μαΐου οἱ ὀδοιπόροι παρετήρησαν πρὸς μεσημβρίαν νῆσον ἄγνωστον, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο μακρὰν διευθύνθησαν ἐκεῖ. Ὁ δρόμος ὅμως ἦτο δυσκολώτατος, καὶ ἔνεκα τῆς παχείας χιόνος ἐχώνοντο εἰς αὐτὴν μέχρι μηροῦ. Τὴν δὲ 30 Μαΐου φθάσαντες εὗρον ξύλα παμπάλκια, καταφαγωμένα ἐξωτερικῶς, ἐσωτερικῶς δὲ ἀρκούντως διατετηρημένα καὶ διὰ τοῦτο εὐφλεκτα. Ἀνεκούρισε δὲ αὐτοὺς κατὰ πολλὰ τὸ πῦρ, ἐξασθενήσαντας ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ κόπου. Ἀντὶ ὕδατος ἐθεράπευον διὰ χιόνος τὴν δίψαν, ἥτις καθίστατο φλογερὰ ἔνεκα τῆς περὶ τὰ ποτὰ φειδοῦς, τῶν τεταριγευμένων κρέατων καὶ τῶν ἀλευρωδῶν φαγητῶν· ἐπειδὴ δὲ ἐφοβοῦντο τὴν ὀφθαλμίαν τὴν προξενουμένην ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς χιόνος ἀντανεκλάσεως τοῦ ἡλίου, ἐφόρεσαν χρωματιστὰ ὀμματουάκια, τῶν ὁποίων εἶχον ἰκανὰ ζεύγη· τὸ ὑγιεινὸν τοῦτο μέτρον μετεχει-

ρίζοντο πρὸ πολλῶν αἰῶνων οἱ Ἑσκιμῶσι, οἵτινες στερούμενοι ὕλων φοροῦσι ξύλινα δίοπτρα ἔχοντα λεπτοτάτας σχισμὰς δι' ὧν βλέπουσι τὸ φῶς, ὀνομάζοντες ταῦτα ὀφθαλμοὺς χιόνος. Ἦναγκάστησαν δὲ νὰ ἐπανέλθωσι τρίτην φορὰν εἰς τὸν Τέρετωφ· τὴν 4 Ἰουνίου ἔνδεκα αὐτῶν ἐμακρύνθησαν ἀπὸ τῆς νῆσου εἰς ἡν εὕρισκοντο ἔτι, καὶ μετέβησαν εἰς ἀναζήτησιν τῆς λέμβου τὴν ὁποίαν εἶχον ἀφῆσει ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἐπέστρεψαν τὴν πρώτην τῆς 6 Ἰουνίου καὶ γευθέντες ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀνέλαβον ἀπὸ τοὺς κόπους. Ὁ δρόμος ἐγένετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δυσκολώτερος, ἦτο δὲ τοσοῦτον κατὰμεστος πάγων, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἀδύνατος ἦτο σχεδὸν πλεόν ἡ χρῆσις τῶν ἔλκυθρων. Καὶ πρὶν εἰσελθῶσιν εἰς τὸν στενὸν πορθμὸν τὸν πλήρη σωρῶν πάγων, ἠθέλησαν νὰ βεβαιωθῶσιν ἂν αἱ λέμβοι θὰ ἐβάσταζον εὐκόλως τὰ ἐπὶ τῶν ἔλκυθρων δώδεκα ἢ δεκαπέντε καντάρια. Ἐβρίψαν λοιπὸν εἰς τὴν θάλασσαν μίαν αὐτῶν, ἀλλὰ μόλις ἤρχισε νὰ πλῆ καὶ συνετρίβη σχεδὸν ἀπὸ τοὺς πάγους· διὸ ἔσπευσαν νὰ τὴν ἐγκαταλείψωσι, χαίροντες μάλιστα ὅτι ἔσωσαν τὸ ἔλκυθρον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ. Τέλος πάντων ἔφθασεν ἡ πολυπόθητος ἡμέρα καθ' ἣν ἐπέβησαν εἰς τὰς λέμβους χωρὶς νὰ φοβῶνται τοὺς ἐκεῖ ἀσθενοστάτους πάγους.

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν ἐβλεπον ἀπέιρους διώρυγας τῶν ὁποίων ἡ διάβασις ἦτο ἐλευθέρα, προσιωνίζουσα κλίμα γλυκύτερον. Τὴν 24 Ἰουνίου παρέδωκαν εἰς τὰς φλόγας τὰ ἔλκυθρα καὶ ἐπροχώρησαν πρὸς μεσημβρίαν τὴν ἡμέραν σκοπεύοντες ν' ἀναπαυθῶσι τὴν νύκτα.

Ἀλλὰ πολλὰ δυσκολία ὑπελείποντο, καὶ πολλάκις ἐνώπιον τῶν σωρῶν τῶν πάγων οἵτινες ἐφραττον τὴν διάβασις, οἱ ὀδοιπόροι ἠναγκάστησαν νὰ μεταφέρωσιν αὐτοὶ τὰς λέμβους, ὅπως ὑπερβῶσι τὰ ἐμπόδια· φονεύσαντες δὲ σκυλόψαρα ἐξήγαγον ἔλαιον ὅπως θερμανθῶσι καὶ κρέας ὅπως φάγωσι. Τὸ εἶδος τοῦ κρέατος τούτου εἶναι καλὸν μὲν, ἀποτρόπαιον ὅμως τὴν γεῦσιν καὶ μόνον ἡ ἀνάγκη βιάζει τὸν ἄνθρωπον νὰ τὸ φάγη. Μὴ ἔχοντες δὲ πλέον οἶνόπνευμα ἵνα ἀναλύσωσι τὴν χιόνα, στερούμενοι δὲ καὶ πάσης καυστικῆς ὕλης, ὑπέφερον πολὺ ἀπὸ τὴν δίψαν· καὶ ἦσαν μὲν ὑγιεῖς, ἀλλὰ ἀδύνατοι.

«Τὴν 29 Ἰουνίου, τὸ γεῦμα ἡμῶν ἐσύγκειτο ἐξ ἡμισείας λίθρας ἄρτου, ἐνὸς ποτηρίου τσοκολάτας καὶ κρέατος σκυλοψάρου.

» Τέλος πάντων περὶ τὰ τέλη Ἰουλίου οἱ ἄνεμοι ἐστράφησαν πρὸς τὸν βορρᾶν καὶ μεταξὺ τῶν πάγων ἐσχηματίσθησαν χάνδακες καὶ τέλματα· εἰ δὲ αἱ ἀλλεπάλληλοι βροχαὶ ἐμαλάκυνον τοὺς πάγους, κατορθώσαμεν ἐν τῷ διαστήματι εἰκοσὶν ἡμερῶν νὰ διατρέξωμεν ἐξήκοντα μίλια ποτὲ μὲν μεταχειριζόμενοι πελέκει, ποτὲ δὲ κωπηλατοῦντες, καὶ ἄλλοτε ἀνυψοῦντες τὰ ἱστία.

«Κατὰ τὴν διάβασιν ταύτην ἐβδαιώθημεν ὅτι οὐδεὶς πρὸ ἡμῶν διῆλθε τὸ μέρος τοῦτο μέχρι τῆς νεωστὶ ἀνακαλυφθείσης γῆς. Τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου ἡ κατάστασις τῶν πάγων προσμήνυνεν ὅτι ἐπλησιάζομεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, διὸ καὶ ἀνεπετρώθησαν αἱ ἐλπίδες μας, ἂν καὶ εὐθὺς μετὰ ταῦτα ἐμείναμεν φυλακισμένοι μεταξὺ πάγων ἐπὶ πέντε ἡμέρας. Ἡ ἀπελευθέρωσις ἡμῶν ἐγένετο τὴν 13 Αὐγούστου καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ὄριον τῶν πάγων εἰς τὸ ὑψηλότατον πλάτος 75-40. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐπιστεύσαμεν ὅτι θὰ σωθῶμεν» καὶ τῶντι μόνον εἰς τὴν εὐνοϊκὴν κατάστασιν τῶν πάγων τοῦ πλάτους τούτου χρεωστοῦμεν τὴν ἐπιστροφὴν μας.

«Μετὰ ὠραιότατον καιρὸν εἰσήλθομεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν καὶ ἐπλεύσαμεν περὶ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Νέας Ζεμβλῆς. Τὴν 18 Αὐγούστου ἐπατήσαμεν εἰς νέαν ξηρὰν εἰς τὴν Χερσόνησον τοῦ Ναυαρχείου καὶ τὴν 24, δηλαδὴ μετὰ 96 ἡμέρας, εὔρομεν εἰς τὸ Dunon-Bey τὸ βωσικὸν πλοῖον Νικολαί, τὸ ὁποῖον ἐφιλοξένησεν ἡμᾶς μετὰ προθυμίας, ὡς συνειθίζει ὁ βωσικὸς λαός. Μετὰ μικρὸν πλοῦν ἤλθομεν εἰς Βορδοί, εἰς Νορβηγίαν, ὅπου ἀπέβημεν τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1874. Τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἐπατήσαμεν τὴν φιλόξενον ταύτην γῆν σκιρτῶντες ὑπὸ χαρᾶς ὅπως σκιρτῶσιν οἱ ἀπελευθερούμενοι μετὰ μακροῦς κινδύνους καὶ ταλαιπωρίας.» Τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ναυσιπόρων ἐπανηγύρισε ὁ λαός, γνωστὸν δὲ μετὰ ποίου ἐνθουσιασμοῦ ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς εἰς Βιέννην.

¹Ἐπιτετα τὸ τέλος.

L. ROZIER.

Ἡ κατωτέρω δημοσιευμένη χάρισσα καὶ διδακτικωτάτη ἀφῆσις ἐλήφθη ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ ἀοιδίμου Κοραῆ πρὸς τὸν ἐν Σμύρῃ πρωτοφάλην Δημήτριον Ἀῶτον. Μετὰ τοῦ πρωτοφάλτου τούτου συνεδέετο ὁ Κοραῆς διὰ φιλίας στενωτάτης καὶ θερμῆς, συνεχῶς δ' ἐπέστελλεν αὐτῷ ἐκ Γαλλίας μακρὰς ἐπιστολάς, περιεχοῦσας πληροφορίας καὶ κρίσεις ἀξίας μελέτης περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους καὶ τῶν διατρεφάντων κατὰ τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν τοῦ 1792 καὶ μικρὸν πρὸ ταύτης. Ὁ δὲ Δόμινος Keup, ὃν μετ' εὐγνωμοσύνης ἐν τῇ παρουσίᾳ ἀφηγήσει ἀναφέρει, ἦν ὁ Βερνάρδος Keup, ἐφημέριος τοῦ ἐν Σμύρῃ ναυδίου τοῦ Ὀλλανδοῦ προξένου, «ἀνὴρ σοφός, σεβάσμιος καὶ σεβαστός», ὡς χαρακτηρίζει αὐτὸν ἐν τῇ αὐτοβιογραφίᾳ του· τοῦτον νεὸς ὢν ἔτι ὁ Κοραῆς ἐν Σμύρῃ ἐδίδασκε τὴν ἑλληνικὴν, ἀντιδιδάχθεις παρ' αὐτοῦ τὴν λατινικὴν. Σ. τ. Δ.

ΕΝΥΠΝΙΟΝ ΚΟΡΑΗ

Πολλάκις εἰς τὰς ἀνιαράς μου ἀγρυπνίας ἀναλίσκω τὸν καιρὸν συλλογιζόμενος τὰ πάθη μου. Ἀφ' οὗ τὰ ἀπαριθμῆσω ὅλα ἐν πρὸς ἐν, ἀρχόμενος ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὅποια ἦσαν αἱ πατρικαὶ παιδεύσεις διὰ τὰς ἐν οἴκῳ ἀταξίας μου, οἱ ῥαβδισμοὶ τοῦ φροντιστηρίου διὰ τὰ γραμματικὰ, καὶ διαβαίνω ἔπειτα εἰς τὰ πλέον ἀνιαρά, ἀφ' οὗ λέγω τὰ ἀπαριθ-

μήσω ὅλα, ἢ καὶ ὅσα ἐνθυμούμαι, μοὶ φαίνεται νὰ ἀκούω μίαν φωνὴν ἀοράτως: «Ἀχάριστε, ἂν ἡ Πρόνοια σὲ ἐπαίδευσεν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως, σὲ ἔκαμεν ὅμως καὶ μεγάλας εὐεργεσίας.» Καὶ τότε ἄρχομαι ἐκ τοῦ ἐναντίου νὰ ἀπαριθμῶ τὰ τῆς Προνοίας δωρήματα, καὶ σὲ βεβαιῶ, φίλε μου, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν ὑπολογισμὸν εὗρηκα πάντοτε τὸν ἀριθμὸν τῶν καλῶν ἀνώτερον ἀπὸ τὰ κακὰ. Οὕτω παρηγορούμενος με τοιούτους λογισμοὺς, ἀπεκοιμήθην μίαν νύκτα πρὸς τὸ ἐξημέρωμα· καὶ εἶδον καθ' ὕπνου θέαμα περίεργον, καὶ ἄξιον νὰ παρηγορήσῃ ὄχι μόνον ἐμὲ, ἀλλὰ πάντας τοὺς κακῶς πάσχοντας. Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ καταβαίνων παρεστάθη εἰς τὴν κλίνην μου, κολοσσαῖος τὸ μέγεθος, ἐκράτει δὲ τρυτάνην εἰς χεῖράς του, ὡς ἐκείνην με τὴν ὁποῖαν ζυγίζουσι καμμίαν φορὰν τὰ ξύλα ἐμπροσθεν εἰς τὸ Κουμέρκιον. «Παραπονεῖσαι, με» λέγει, ὡς ἡδικοημένος ὑπὸ τῆς Προνοίας. »Ἄλλ' ἰδοὺ τῆς Δικαιοσύνης ἡ τρυτάνη! Βάλε» εἰς τὸ ἐν μέρος ὅσα κακὰ ἐδοκίμασας ἐν τῷ βίῳ, »καὶ πρόσεχε μὴ λησμονήσῃς τίποτε.» Ἐγὼ τρέμω ἀπὸ τὸ ἐν μέρος ὡς βλάσφημος, καὶ ἐπιθυμῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ δικαιολογηθῶ, ἄρχισα μὲ μεγάλην προθυμίαν νὰ ἐπιφορτίζω τὴν μίαν πλάστιγγα τῆς τρυτάνης με ὅσα κακὰ ἐδυνήθην νὰ συλλογισθῶ, καὶ φοβούμενος μὴ νικηθῶ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου, συνεφόρου ἀκόμη καὶ πολλὰ ἄλλα εὐτελῆ καὶ ἀνάξια λόγου· ὅποια παραδείγματα χάριν ἦσαν, νὰ ὑπάγω καμμίαν φορὰν εἰς τὸν Κουγλουτζᾶν περιπατῶν· νὰ κρημισθῶ μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν κλίμακα τοῦ ὀσπητίου, τρεῖς μόνον ἢ τέσσαρας βαθμοὺς (ἂν ἐνθυμούμαι καλῶς), χωρὶς ἄλλην βλάβην, παρὰ τὴν συντριβὴν ἐνὸς ποτηρίου, τὸ ὁποῖον ἐκράτουν εἰς χεῖρας. Εἰς ὀλίγα λόγια ἐφόρτισα τὴν πλάστιγγα ὅσον ἦτο δυνατόν, καὶ ἀπὸ τὰ ὄντα καὶ ἀπὸ τὰ δοκοῦντα κακὰ. Τὸ θαυμαστὸν ἦτον, ὅτι ὁ Ἄγγελος δὲν ἔλεγε τίποτε πρὸς αὐτά· ἀλλ' ἐπροσποιεῖτο νὰ μὴ καταλαμβάνῃ τὴν ἀπάτην. Ἀφ' οὗ ἐτελειώσα τὴν συγκομιδὴν ὅλων μου τῶν κακῶν, ἔχεις ἄλλο τι περισσότερον; με λέγει ὁ Ἄγγελος. Ὅχι, ἀπεκρίθην ἔντρομος. «Σὺ μὲν, λέγει, ἐπεφόρτισας τὴν πλάστιγγα με ὅσα ἤθελες καὶ δὲν σὲ ἐκόλωσα» κατ' οὐδέν· ἐγὼ δὲ θέλω βάλεν εἰς τὴν ἑτέραν πλάστιγγα τὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν »συγκατάθεσίν σου» σὲ δίδω ἄδειαν νὰ μοὶ ἐναντιωθῆς εἰς ὅ,τι κρίνεις ἢ κατὰ πολλὰ βαρὺ, ἢ ἀνοίκειον νὰ συγκταριθμηθῇ μετὰ τῶν καλῶν.» Ἦρχισε λοιπὸν νὰ στοιβάξῃ καὶ αὐτὸς τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ δωρήματα. Καὶ ποῖα δωρήματα; ὅποια ποτὲ δὲν συλλογιζόμεθα, τόσων ἐτυφλώθημεν ἀπὸ τὴν φιλαυτίαν! Ἐβρίψεν εἰς τὴν πλάστιγγα τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑπαρξίν, καὶ τὸ νὰ μὴ ἀποθάνω μέχρι τοῦ νῦν, μελονότι πολλὰ νοσήσας, ὡς δώρημα τοῦ Θεοῦ. Εἰς αὐτὸ βλέπων με ἀπο-